

по Томсонъ

Презъ една зима ловихъ много звѣрове съ капани, които поставяхъ всрѣдъ гората, гдѣто не минаватъ хора. Една заранъ се качихъ на коня си и тръгнахъ да прегледамъ, хванало ли се е нѣщо въ тѣхъ.

Въ единъ отъ капанитѣ бѣ се уловилъ вълкъ. Не искахъ да хабя напраздно патрони, та го убихъ съ дърво, а после отключихъ капана и хвърлихъ звера настрана. Следъ това се заловихъ да наглася отново капана. Когато той бѣ готовъ, отидохъ да събера шума, та да го покрия и замаскирамъ. Но подъ шумата която почнахъ да събирамъ, имало другъ вълчи капанъ. Той щракна и скопчи ржката ми. Почувствувахъ силни болки. Да се намалятъ, трѣбваше да легна по коремъ. Когато попреминаха, почнахъ да диря съ свободната си ржка изъ джобоветѣ ключа, та да отключа капана и се освободя. Но всичкото опипване на джобоветѣ излезе напраздно. Оказа се че въ бързината си азъ съмъ забравилъ ключа при другия капанъ. Все тъй лежишкомъ започнахъ да диря ножа си. Въ това време се чу силно щракане и нѣщо сграбчи ходилото на десния ми кракъ. Разбрахъ че другъ капанъ е билъ поставенъ наблизу и азъ останахъ като разпжнатъ между двата. Да се спася самъ бѣше невъзможно. Отъ домашнитѣ ми никой не знаеше, кжде съмъ отишелъ и нѣмаше да се сети и ме подири тукъ. Остана да чакамъ само на случайни минувачи. Ако такива ме не избавѣха трѣбваше да ме разкжсатъ вълцитѣ. Добре че не бѣ